



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce:

Město Nalžovské Hory, IČO: 00255866,
se sídlem Stříbrné Hory 104, 341 01 Horažďovice,
zastoupený Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem,
se sídlem Klokotská 103/13, 390 01 Tábor,

proti

žalovanému:

Policejní prezidium České republiky,
se sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7,

za účasti

osob zúčastněných
na řízení:

- a) **Ariamed s.r.o.**, IČO: 26402971,
se sídlem Kolinec 233, 341 42 Kolinec,
- b) **AGRO Aktivity s.r.o.**, IČO: 27413926,
se sídlem Hřebíkova 1873/6, 143 00 Praha 12 – Modřany,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2022, č. j. PPR-34952-8/ČJ-2021-990450,

takto:

- I. Rozhodnutí Policejního prezidia České republiky ze dne 6. 4. 2022, č. j. PPR-34952-8/ČJ-2021-990450, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to k rukám zástupce žalobce, Mgr. Vítězslava Dohnala, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

III. Osobám zúčastněným na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 24. 8. 2021, č. j. KRPP-6812-55/ČJ-2020-0305IZ, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 20. 10. 2021, č. j. KRPP-6812-61/ČJ-2020-0305IZ (dále též: „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) bylo společnosti Ariamed s.r.o. (dále též: „Ariamed“) povoleno za účelem tréninku, pořádání soutěží a ke cvičným, zkušebním a reprezentačním účelům provozování stálé, veřejné, venkovní, otevřené, komerční, výcvikové, zkušební, sportovní a myslivecké střelnice Sedlečko – Stará Pískovna pro brokovnice všech ráží za použití bezolovnaté (ocelové) munice na pozemku p. č. X v k. ú. Otešín se střelbou dotčenými pozemky p. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG a XH v k. ú. X. Mezi podmínkami provozu střelnice stanovenými rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo i povolení provádět střelbu jeden den v týdnu a dále další libovolné tři dny v měsíci dle potřeby provozovatele, vždy od rozednění do soumraku, maximálně však od 8:00 do 20:00 hodin.
2. Žalobou je napadeno rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2022, č. j. PPR-34952-8/ČJ-2021-990450 (dále též: „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též: „*správní řád*“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Obsah žaloby

3. Žalobce uvedl, že snaha Ariamed o povolení stálé venkovní střelnice v lokalitě Sedlečko probíhá již od roku 2018. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 29. 1. 2018, č. j. KRPP-13098/ČJ-2018-0305IZ, byla povolena střelnice na pozemcích p. č. XCH, XI, XJ, XK, XL, XM, XN, XO, XP, XQ, XR, XA, XB, XE, XS, XT, XU, XV, XW, XX, XY, XZ, XAA, XAB, XAC, XAD, XAE, XAF, XAG, vše v k. ú. X. Jediným účastníkem řízení byla Ariamed, celková plocha střelnice činila 60 až snad 100 hektarů. Rozhodnutí bylo nakonec z aktivity místních občanů žalovaným zrušeno. Střelnice byla znovu povolena rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 11. 1. 2019, č. j. KRPP-141590-20/ČJ-2018-0305IZ. I toto rozhodnutí bylo v přezkumném řízení žalovaným zrušeno.
4. Následně Ariamed změnila svou strategii a podala žádosti na provozování dvou menších střelnic v lokalitě označených jako Sedlečko – Stará Pískovna a Sedlečko – Sádky. Správní orgán I. stupně také změnil svůj přístup a do řízení zahrnul i jiné účastníky než Ariamed. Žalobce byl účastníkem jen v řízení o povolení střelnice Sedlečko – Stará Pískovna, jíž se týká napadené rozhodnutí.
5. Zásadní vadu řízení žalobce spatřuje v tom, že povolení provozování střelnice nepředcházelo žádné řízení před stavebním úřadem, v tomto případě územní řízení o vydání rozhodnutí o změně využití území. Střelnice byla povolena, aniž by správní orgán I. stupně posoudil její soulad s územním plánem. Podle názoru správního orgánu I. stupně a žalovaného nemá povolení střelnice předcházet územní řízení, ve kterém by byl řádně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

posouzen vliv střelnice na hlukové poměry, zemědělský půdní fond, vliv na životní prostředí, bezpečnost provozu na komunikacích, či její soulad s územně plánovací dokumentací apod. Žalobce má takový postup za rozporný s právními předpisy a cítí se být dotčen na svých vlastnických právech, ale též na svém právu na samosprávu a právu na rozvoj svého území.

6. Postup, kterým byla v projednávané věci střelnice povolena, vykazuje zásadní procesní vady. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno, aniž by byly doloženy všechny zákonem požadované přílohy, řízení bylo vedeno bez dotčených orgánů, se stanovisky některých správních orgánů, které by měly mít postavení dotčených orgánů, nebylo nakládáno v souladu s právními předpisy a nebyly vypořádány námitky žalobce. Procesních pochybení se dopustil i žalovaný, který v napadeném rozhodnutí řádně nevypořádal všechny odvolací námitky žalobce, neprovedl přezkum napadených stanovisek dotčených orgánů a potvrdil nesprávnou aplikaci správních předpisů.
7. Střelnice byla povolena, přestože nebyla doložena listina prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici, kterou je žadatel povinen připojit k žádosti o provozování střelnice podle § 52 odst. 4 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb. o střelných zbraních a střelivu (dále též: „zákon o zbraních“). Listinou ve smyslu tohoto ustanovení se rozumí příslušné povolení vydávané podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále též: „stavební zákon“).
8. Listina, kterou je ve smyslu § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních nutné doložit k žádosti, není ve všech případech stejná. Rozhodující je stavebnětechnické řešení konkrétní střelnice. V případě, že střelnice je tvořena stavbami ve smyslu stavebního zákona, pak se touto listinou rozumí zpravidla kolaudační rozhodnutí nebo kolaudační souhlas. Pokud se však jedná o střelnici venkovní bez staveb, které by vyžadovaly povolení podle stavebního zákona, představuje střelnice změnu využití území ve smyslu § 80 odst. 2 písm. e) stavebního zákona.
9. Nedoložení listiny prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici pak představuje podstatnou vadu žádosti, která brání pokračování v řízení.
10. Střelnice Sedlečko – Stará Pískovna byla povolena jako střelnice stálá, tedy jako trvale umístěná. Střelnice pak může být provozována celkem 88 dnů v roce, dotčené pozemky tak mají být využívány jako střelnice více než 24 % z celého roku. Počet dnů v roce, na který bylo provozování střelnice povoleno, pak plně odpovídá běžnému využití sportovišť.
11. Skutečnost, že střelnice není ke svému účelu využívána celoročně, není důvodem pro závěr, že se nejedná o změnu využití území. Sportovní činnost je v případě pozemků dotčených střelnicí jednoznačně dominantní a převažující oproti dosavadnímu využití. Pro sportoviště pak bývá obvyklé, že terén je pro sportovní činnosti upraven. Tak tomu bylo i v případě střelnice, žalobce k žalobě přiložil fotografie, ze kterých je patrné provádění terénních úprav na pozemku p. č. X v k. ú. X.
12. Správní orgán I. stupně se místo listiny prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici spokojil se sdělením Městského úřadu Horažďovice ze dne 4. 11. 2020, č. j. MH/14332/2020, v němž je pouze stručně uvedeno, že za předpokladu splnění podmínek uvedených v žádosti nelze dle stavebního zákona vyžadovat kolaudační souhlas ani kolaudační rozhodnutí.
13. Toto sdělení nepředstavuje listinu prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Sdělení pouze uvádí, že k záměru střelnice se nevydává kolaudační souhlas ani kolaudační rozhodnutí. Rozhodně z něj nevyplývá oprávnění užívat předmětné pozemky jako střelnici. Sdělení se nijak nevěnuje otázce územního rozhodnutí o změně využití území dle § 80 stavebního zákona. Žalobce pak považuje za poměrně nelogické, aby zřízení například parků, zahrad a sadů vyžadovalo územní rozhodnutí podle § 80 odst. 2 písm. e) stavebního zákona a povolení trvalé venkovní střelnice nikoli. Venkovní střelnice má na území zcela jistě významnější vliv než třeba právě zmíněné sady či zahrady.

14. Jednotlivé druhy pozemků a způsoby jejich využití, které se zapisují do katastru nemovitostí a které vyžadují povolení dle stavebního zákona, vyjmenovává vyhláška č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí, která v kapitole 2. „Způsob využití pozemku“ přílohy této vyhlášky pod kódem 20 uvádí sportoviště a rekreační plochu. Do výčtu způsobů využití sportoviště a rekreační plochy jmenovaná vyhláška výslovně uvádí střelnice. Je tedy zřejmé, že střelnice představuje zvláštní způsob využití předvídaný katastrální vyhláškou. Vzhledem k tomu, že střelnice představuje nové využití pozemků oproti stávajícímu, je nutné v územním řízení projednat změnu způsobu využití předmětných pozemků na sportoviště a rekreační plochu. Teprve územní rozhodnutí o změně způsobu využití území opravňuje předmětné pozemky využívat jako střelnici.
15. Žalobce odkázal na zprávu Veřejného ochránce práv o šetření ve věci sportovní střelnice „Sedlečko“ v k.ú. X a k.ú. XA, Plzeňský kraj, ze dne 4. 2. 2020, č. j. KVOP-1686/2020, v níž je mj. uvedeno, že stavební úřad postupoval v rozporu s § 80 odst. 2 písm. e) stavebního zákona, když toleroval střeleckou činnost na zemědělských pozemcích bez územního rozhodnutí o změně využití území. Stavební úřad nezjednal nápravu ani na základě opakovaných písemných příkazů nadřízeného krajského úřadu, který ho zavázal k posouzení střelnice jako změny využití území. Střeleckou činnost na předmětných pozemcích přesahujících výměru 300 m² nelze vykonávat bez rozhodnutí o změně využití území. Pokud stavební úřad v rozporu s platným právem odmítá projednat změnu využití pozemků, postupuje v rozporu se stavebním zákonem.
16. Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgán I. stupně měl po žadateli požadovat územní rozhodnutí o změně způsobu využití území jako listinu prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici. Tento právní názor vyslovil i žalovaný v rozhodnutí ze dne 7. 6. 2018, č. j. PPR-16196-15/ČJ-2018-990450, jímž zrušil první rozhodnutí o povolení střelnice. Žalovaný se následovně od tohoto právního názoru zcela nedůvodně odchýlil, přestože se tento právní názor týkal povolení provozování střelnice ve stejné lokalitě, jen rozsáhlejší.
17. Minimálně na pozemku p. č. X v k. ú. X se nachází zpevněná plocha, při provozu střelnice jsou zde umístěny vrhačky, střeliště s pěti střeleckými stanovišti se střeleckými rámy a omezovače úhlu výstřelu. Celý vymezený areál je oplocen, před oplocením je navršen násep z kamení a klestí. Je tak evidentní snaha uzpůsobit prostor pro změnu stávajícího využití území na střelnici.
18. Neposouzením střelnice v územním řízení nedošlo ke zhodnocení hlediska souladu střelnice s územním plánem žalobce. Žalobci navíc bylo odepřeno hájit svá práva v územním řízení, jehož předmět je širší než řízení o povolování střelnice.
19. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný i správní orgán I. stupně považovali za důležité stanovisko stavebního úřadu ve vztahu k prokázání oprávnění užívat nemovitost jako střelnici. Otázka, na základě které listiny bylo možné pozemky užívat jako střelnici,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

může představovat otázku, která svou odborností spadá do působnosti jiného správního orgánu – stavebního úřadu. Pak takové stanovisko představuje závazné stanovisko ve smyslu § 149 správního řádu. Žalobce v odvolání požadoval přezkum sdělení stavebního úřadu, žalovaný tak měl vyžádat od orgánu nadřízeného stavebního úřadu potvrzení nebo změnu závazného stanoviska vydaného stavebním úřadem. Potvrzení nebo změnu stanoviska si žalovaný nevyžádal, založil tak podstatnou vadu řízení.

20. Střelnice může mít vliv na řadu oblastí, jejichž ochrana ze zákona spadá do působnosti zvláštních správních orgánů. Tyto vlivy jsou obvykle posuzovány v rámci územního nebo stavebního řízení. Předmětem řízení o povolení střelnice by mělo být pouze ověření, zda je střelnice z hlediska svého provozu bezpečná. Pokud stavební či územní řízení neproběhlo, chybí posouzení možných vlivů, neboť do řízení nebyly zahrnuty příslušné dotčené orgány pro posouzení vlivů.
21. Odůvodnění obsažené v napadeném rozhodnutí, dle něž posuzování vlivu provozu střelnice je mimo kompetence správního orgánu I. stupně, nelze považovat za vypořádání žalobcovy námitky. Tím, že střelnice nebyla posouzena v rámci územního řízení, došlo k opomenutí dotčených orgánů. Střelnice tak nebyla řádně posouzena z hlediska svého vlivu na hluk, územně plánovací dokumentaci, na životní prostředí, zemědělský půdní fond atd.
22. Žalobce v odvolání namítal neposouzení střelnice z hlediska jejího vlivu na hlukové poměry. Je přitom zřejmé, že střelnice mají nezanedbatelný vliv na hlukové poměry ve svém okolí. Ve věci zcela chybělo závazné stanovisko příslušné krajské hygienické stanice jakožto dotčeného orgánu na úseku ochrany veřejného zdraví.
23. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně nebyl zmocněn k posuzování úrovně hluku, který bude střelnice generovat. Žalobce uvedl, že v případě, kdy střelnice obsahují stavby, povolení provozování střelnic předchází územní a stavební řízení. Posuzování vlivu střelnice na hlukové poměry je v kompetenci krajské hygienické stanice. Následně krajská hygienická stanice již v řízení o povolení provozování střelnice nevystupuje jako dotčený orgán, neboť by došlo k opakovanému posouzení vlivu střelnice na hluk.
24. V projednávané věci však povolení provozování střelnice nepředcházelo řízení před stavebním úřadem. Při přijetí argumentace žalovaného by to tedy znamenalo, že venkovní střelnice se z hlediska svého vlivu na hlukové poměry vůbec neposuzují. Vzniká tak poměrně paradoxní situace, kdy kryté střelnice mají podléhat přísnějšímu režimu povolení než střelnice venkovní. Správní orgán I. stupně popřípadě žadatel si zřejmě byli vědomi skutečnosti, že alespoň nějaké posouzení hluku je nezbytné, protože střelnice jsou hlučné. Proto je ve spisu založen Protokol o měření hluku způsobeného střelbou č. 85/2018 ze dne 14. 8. 2018. Ten však nebyl nijak posouzen příslušným dotčeným orgánem – krajskou hygienickou stanicí.
25. Argumentace žalovaného, že je v zájmu provozovatele střelnice, aby si sám úroveň hluku ověřil a předešel možným stížnostem, je dle žalobce zcela nepoužitelná, tento přístup odporuje modelu správního řízení, při kterém se vyjadřují dotčené orgány. Žalobci není zřejmé, z jakého důvodu nemají být venkovní střelnice posuzovány z hlediska vlivu na hlukové poměry, zatímco střelnice kryté by takovou povinnost měly. Za situace, kdy se krajské hygienické stanice vyjadřují i k hluku z provozování tepelného čerpadla u rodinného domu, je zcela absurdní, že se nemají vyjadřovat v řízení o povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

provozování venkovní střelnice.

26. Protokol o měření hluku způsobeného střelbou je nepoužitelný, neboť měření hluku bylo prováděno při střelbě na střeleckých stanovištích, která se nachází mimo území střelnice. Navíc nebyly vzaty do úvahy nejbližší dotčené chráněné venkovní prostory staveb a účelově byly vybrány objekty významně vzdálenější. Plnění zákonných hlukových limitů tak nebylo prokázáno.
27. Žalobce v rámci odvolání namítal, že do výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyly převzaty podmínky vyplývající ze stanovisek dotčeného orgánu a provozovatele distribuční soustavy. Konkrétně nedošlo převzetí podmínky vyplývající ze stanoviska Povodí Vltavy, státní podnik ze dne 25. 6. 2018, sp. zn. 33752/2018-142, a souhlasu společnosti ČEZ Distribuce, a.s. ze dne 7. 2. 2020 s prováděním činností v ochranném pásmu elektrického zařízení ev. č. 1107751245.
28. Tyto žalobní námitky opětovně souvisí se skutečností, že nebylo vedeno územní řízení před stavebním úřadem. Podkladem pro vydání územního rozhodnutí by pak byla stanoviska dotčených orgánů a vyjádření vlastníků a správců dopravní a technické infrastruktury, přičemž případné podmínky by byly zahrnuty do výrokové části územního rozhodnutí. Správní orgán I. stupně by následně jen posoudil střelnici z hlediska její bezpečnosti.
29. Střelnice se nachází v blízkosti ochranného pásma elektrického zařízení, provozovatel distribuční soustavy vydal podmíněný souhlas s jejím provozováním. Tyto podmínky však nebyly převzaty do výrokové části žádného rozhodnutí. Převzetí těchto podmínek do výroku správního rozhodnutí by založilo jejich závaznost. Takto není jasné, nakolik jsou podmínky vyplývající z předmětného souhlasu ČEZ Distribuce, a.s. závazné.
30. Střelnice je umístěna na pozemku p. č. X v k. ú. X. Tento pozemek se pak nachází v těsné blízkosti silnice č. III/18719. Ve spise je založeno vyjádření správce této silnice, Správy a údržby silnic Plzeňského kraje, p. o., ze dne 8. 6. 2021, č. j. 6252/21/SÚSPK-P. Zcela ale chybí stanovisko dopravního inspektorátu Policie České republiky vyjadřující se k bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemní komunikaci.
31. V souvislosti s provozováním dřívější střelnice žalobce zaznamenal opakované stížnosti v lokalitě o dopadech broků na projíždějící vozidla. S ohledem na blízkost umístění střelnice k silnici č. III/18719 žalobce považuje za důležité vyjádření příslušného dopravního inspektorátu Policie České republiky. Správní orgán I. stupně ani žalovaný nejsou oprávněni konstatovat, že ohrožení účastníků provozu na přilehlé komunikaci je vysoce nepravděpodobné, jak uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného

32. Žalovaný je přesvědčen, že se s odvolacími námitkami žalobce dostatečným a řádným způsobem vypořádal. Jeho postup v dané věci vychází ze zákona o zbraních, žalovaný se zároveň zabýval posuzováním postupu správního orgánu I. stupně, jenž rovněž shledal v souladu se zákonem o zbraních. Ohledně podrobností odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
33. Žalovaný odkázal na čl. II. odst. 5 zákona č. 13/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 156/2000 Sb., o ověřování střelných zbraní a střeliva, ve znění pozdějších předpisů,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

a zákon č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, podle nějž řízení, která byla zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle zákona o zbraních ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

34. Podle § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních, ve znění účinném v době podání žádosti o povolení střelnice, byl žadatel povinen připojit listinu prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici. Žalovaný doplnil, že nabytím účinnosti zákona č. 229/2016 Sb., kterým se mění zákon č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, bylo vypuštěno striktní vyžadování předložení kolaudačního rozhodnutí příslušného stavebního úřadu nebo jiného úřadu, je-li to potřebné podle zvláštního právního předpisu, ale místo toho zavedena povinnost předložit spolu se žádostí příslušnému útvaru policie listinu prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici.
35. Z toho je dle žalovaného zřejmý úmysl zákonodárce neeliminovat předmětnou novelizaci zákona o zbraních na kolaudační rozhodnutí jako listinu prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici. Žalovaný nezastává restriktivní výklad, který by ztotožňoval předmětnou listinu toliko s kolaudačním rozhodnutím a považoval jej za jediný relevantní podklad. Je stěžejní, že žadateli stavební úřad zaslal sdělení, v němž je konstatováno, že za předpokladu splnění podmínek uvedených v žádosti, nelze v tomto případě dle stavebního zákona vyžadovat kolaudační souhlas ani kolaudační rozhodnutí.
36. Stavební úřad je správním orgánem příslušným k tomu, aby na základě dostupných podkladů učinil závěr, zda je v konkrétním případě nutné vést správní řízení završené vydáním, např. územního rozhodnutí, či nikoli. Je určující, že stavební úřad v projednávané věci nevyhodnotil nutnost vedení územního řízení a vydání územního rozhodnutí. Žalovaný předložené sdělení stavebního úřadu tak považuje za listinu prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici.
37. Z provozního řádu povolované střelnice vyplývá, že je dovoleno provádět střelbu jeden všední den v týdnu a další tři libovolné dny v měsíci podle potřeb provozovatele, což se shoduje s výrokem rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pozemek určený k využití pro střelnici je pozemek p. č. X v k. ú. X, obec Nalžovské Hory, který má zemědělský charakter.
38. Žalovanému se vzhledem k četnosti střelb uváděných v provozním řádu střelnice a rozhodnutí správního orgánu I. stupně nejeví, že by se jednalo o způsob využití území, který by byl dominantní. Ten je spíše občasného charakteru, přičemž provoz střelnice není svým rozsahem koncipován tak, aby bylo bráněno původnímu způsobu využití území.
39. K tvrzenému iniciování přezkumu stanoviska stavebního úřadu žalovaný uvedl, že znění předmětné námitky bylo citováno v napadeném rozhodnutí na str. 11. Jednalo se pouze o obecné sdělení výhrady žalobce k vyjádřením a sdělením stavebního úřadu, Městského úřadu Horažďovice, odboru životního prostředí a Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, v němž žalobce žádal o přezkum postupu stavebního úřadu, který sdělení vydal. Žádnou konkrétní skutečnost ve vztahu ke stavebnímu úřadu a jeho činnosti přitom žalobce nesdělil. Přezkum postupu zmíněných správních orgánů není předmětem odvolacího řízení.
40. V žalobcem uváděném ustanovení § 149 odst. 7 správního řádu je zakotven postup pro případ, že je napadán obsah závazného stanoviska, které je vydáváno na základě zákona a obsahuje zákonem určené části. Žalovaný na základě uvedeného a s ohledem na znění § 90

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

správního řádu, který upravuje předmět řízení o odvolání, nedovozuje, že by v předmětném kontextu byla námitka tvrzeného rozporu postupu žalovaného s právními předpisy pro nepostupování podle § 149 odst. 7 správního řádu relevantní. Žalobce byl seznámen se všemi podklady pro rozhodnutí, žalovaný přitom nedisponuje informacemi, že by žalobce uplatnil u správního orgánu I. stupně požadavek na uvedený přezkum a nepředložil mu ani podklady, které by důvodně zpochybnil podklady shora uvedených správních orgánů.

41. Posuzování vlivu střelnice na oblasti vymezené na str. 12 žaloby je mimo kompetence jak správního orgánu I. stupně, tak žalovaného. V řízení o povolení střelnice nebyl správní orgán I. stupně zmocněn posuzovat úroveň potenciálního hluku, jenž má střelnice generovat. Žalovaný je přesvědčený, že je v zájmu provozovatele střelnice, aby hlukovou zátěž sám ověřil a předešel tak eventuálním stížnostem ze strany ostatních subjektů.
42. K dopadům provozu střelnice na životní prostředí žalovaný uvedl, že součástí spisového materiálu je i sdělení Městského úřadu Horažďovice, odboru životního prostředí a sdělení Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí. Z těchto podkladů nebylo možné dovodit reálný základ, pro který by bylo možné žádost o provozování předmětní střelnice zamítnout. Jednalo se o věcně a místně příslušné správní orgány oprávněné k posouzení vlivu provozu předmětné střelnice na životní prostředí.
43. K námitce žalobce vztahující se k absenci závazného stanoviska dotčeného orgánu v oblasti ochrany veřejného zdraví žalovaný podotkl, že v době posuzování žádosti nebyl správní orgán I. stupně zmocněn k tomu, aby posuzoval úroveň hluku, jež bude provozem střelnice generována. Skutečnost, že nebylo vedeno stavební řízení, v rámci něhož by byla řešena otázka hlukové zátěže střelnice, nelze klást k tíži správnímu orgánu I. stupně ani žalovanému. Ze správního spisu vyplývá, že se věcí zabýval příslušný stavební úřad, který ve svém sdělení neshledal, že by existovaly zákonné předpoklady pro vedení řízení dle stavebního zákona. Vzhledem ke zjištěným okolnostem je primární zájem provozovatele, aby si úroveň hluku ověřil a předcházel tak stížnostem ze strany dalších subjektů.

Replika žalobce

44. Žalobce ve své replice konstatoval, že nerozporuje závěr stavebního úřadu, dle kterého nelze vyžadovat kolaudační souhlas ani kolaudační rozhodnutí, neboť tento názor žalobce také zastává. K užívání střelnice je totiž nutné územní řízení podle § 80 stavebního zákona. K tomuto se však sdělení stavebního úřadu nijak nevyjadřuje.
45. Pokud je, jak žalovaný uvádí, příslušný k učinění závěru o nezbytnosti vydání územního rozhodnutí výhradně stavební úřad, pak není jasné, proč tento závěr činil správní orgán I. stupně, potažmo žalovaný. Oba správní orgány činily v otázce nezbytnosti územního rozhodnutí právní úvahy spadající do působnosti stavebního úřadu, které zároveň nelze seznat ze sdělení stavebního úřadu. Stavební úřad se v rámci svého sdělení nijak nevyjádřil k otázce, zda je v konkrétním případě nutné vést správní řízení završené vydáním např. územního rozhodnutí. Pouze v něm uvádí závěr ohledně kolaudačního rozhodnutí.
46. Nic nebránilo tomu, aby správní orgán I. stupně v návaznosti na námitky žalobce požadoval po stavebním úřadu doplnění či upřesnění sdělení. Navíc ze sdělení není jasné, na jakou žádost stavební úřad reagoval, či jaké měl k dispozici podklady. Lze z něj pouze dovodit, že reaguje na dopis společnosti Ariamed ze dne 25. 10. 2020.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

47. Dle žalobce ze sdělení stavebního úřadu nevyplývá, že záměr nepodléhá vydání územního rozhodnutí. Věcné námitky týkající se otázky, zda střelnice podléhá vydání územního rozhodnutí, zůstaly nevypořádány. Pokud takové námitky nespadají do působnosti žalovaného ani správního orgánu I. stupně, nýbrž do působnosti stavebního úřadu, je nezbytné takové námitky předložit k vyjádření stavebnímu úřadu či orgánu nadřízenému stavebnímu úřadu.
48. Z přístupu žalovaného i správního orgánu I. stupně vyplývá, že sdělení stavebního úřadu je pro ně závazné, naplňuje tak znaky závázaného stanoviska.
49. Dle žalovaného představuje sdělení stavebního úřadu i vyjádření z hlediska územního plánování. Žalobce nemá za to, že by stavební úřad jakkoli posuzoval soulad střelnice s územně plánovací dokumentací. Pokud by však sdělení stavebního úřadu představovalo současně i vyjádření z hlediska problematiky územního plánování jak uvádí žalovaný, pak by se jednalo o závazné stanovisko orgánu územního plánování ve smyslu ustanovení § 96b stavebního zákona. Pokud by sdělení stavebního úřadu bylo závazným stanoviskem, pak by evidentně postrádalo zákonné obsahové náležitosti. Současně by se měl plně aplikovat postup podle § 149 odst. 5 správního řádu.
50. Dle žalobce nebyl správní orgán I. stupně ani žalovaný oprávněn posuzovat úroveň hluku střelnice, neboť takové posouzení náleží místně příslušné krajské hygienické stanici, která byla opomenuta. Žalovaný přitom tvrdí, že je zájmem provozovatele, aby si úroveň hluku ověřil. Toto tvrzení žalobce odmítá, neboť při přijetí tohoto přístupu by *ad absurdum* nebylo nutné oslovovat žádné dotčené orgány státní správy v žádném správním řízení.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení b)

51. K žalobě se vyjádřila i osoba zúčastněná na řízení, společnost AGRO Aktivita s. r. o. (dále též: „AGRO Aktivita“). Úvodem AGRO Aktivita popsala průběh střelby z brokovnice na střelnici. Podotkla, že po ukončení střelby jsou vždy vrhačky sloužící vrhání asfaltových holubů ze střelnice uklizeny.
52. Pozemek p. č. X v k. ú. X je v katastru nemovitostí veden jako ostatní plocha se způsobem využití jiná plocha. Není součástí zemědělského půdního fondu, ani nepodléhá jiné zákonné ochraně. Užívání pozemku je různé, v čase se mění. Užívání pozemku jako místa pro střelbu z brokovnice v žádném případě neznamená změnu využití území.
53. K vlivu hluku střelnice AGRO Aktivita uvedla, že nejbližší obydlená lokalita je od střelnice vzdálena 1,2 km. Každý občan má právo obrátit se na krajskou hygienickou stanici s podnětem na přezkum hluku.
54. AGRO Aktivita považuje žalobu za obstrukční a šikanózní. Žalobce se domáhá, aby se k otázce povolení střelnice vyjadřoval téměř každý správní orgán, ačkoli takový postup zákon neukládá. Správní orgány oslovené správním orgánem I. stupně zaujaly jednoznačná stanoviska.

Replika žalobce k vyjádření osoby zúčastněné na řízení b)

55. Na vyjádření AGRO Aktivita reagoval žalobce replikou. Nad rámec své žalobní argumentace uvedl, že střelnice byla povolena jako stálá venkovní střelnice, tímto dochází ke změně využití území na pozemku p. č. X v k. ú. X. Střelnice totiž představuje podle §

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

52 odst. 1 zákona o zbraních komplex zařízení a prostorů určených pro bezpečnou střelbu. Provozování střelnice je tak „nadřazené“ jinému užívání dotčeného pozemku, neboť se jedná o úředně povolené užívání a také proto, aby bylo zabezpečeno bezpečné provozování střelnice.

- 56. Omezení provádění střelby na jeden den v týdnu a libovolné tři dny v měsíci nemění nic na tom, že na předmětném pozemku je povolena stálá střelnice. Faktický odvoz vrhaček a terčů na této skutečnosti nic nemění.
- 57. Absenci tohoto opomenutí není možné dle žalobce překlenout výkladem, že se na příslušný dotčený orgán může obrátit kdokoli v průběhu provozování střelnice. Takový výklad by totiž popíral zákonem stanovené postavení dotčených orgánů státní správy.
- 58. Cílem a zájmem žalobce je zajistit, že střelnice nebudou na jejím správním území povolovány a provozovány živelně bez ohledu na územní plán.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení a)

- 59. K žalobě se vyjádřila i Ariamed. Uvedla, že součástí procesu povolení střelnice je i vyjádření stavebního úřadu k tomuto záměru a přezkoumání, zda jsou vyžadovány další procesní úkony spojené se stavebním úřadem. Zákon o zbraních toto ponechává v gesci stavebního úřadu, přičemž v projednávané věci stavební úřad vyjádřil, že žádný úkon není potřeba.
- 60. Pojem stálá střelnice je spíše potvrzením trvalé způsobilosti k této činnosti na základě nájemní smlouvy, způsobilosti vybraného prostoru a splnění dalších podmínek, než zda je místo trvale obsazeno touto činností. Pozemek je využíván v souladu se způsobem využití podle katastru nemovitostí většinu času, od povolení střelnice dokonce zcela stoprocentně. Zemědělské využití pozemku je tak výrazně většinové.
- 61. Pozemek p. č. X v k. ú. X není nijak upraven a nejsou zde žádné stavby, nadále bude vypadat zcela stejně. Označení prostoru za střelnici v tomto případě znamená spíš to, že místo je bezpečné pro provozování střelnice.
- 62. Způsob využití pozemku je v katastru nemovitostí veden jako ostatní plocha – jiná plocha. Způsob využití pozemku není v kolizi s provozováním střelnice. Není třeba změny způsobu využití pozemku tím spíš, když je provoz střelnice povolen maximálně pět dní v měsíci. Provoz není stálý a nepřetržitý jak uvádí žalobce.
- 63. Vyjádření krajské hygienické stanice ohledně hluku zákon o zbraních nevyžaduje, krajská hygienická stanice není ani dotčeným orgánem. Případné překročení hladiny hluku se řeší až na základě stížností.
- 64. Ariamed se rovněž vyjádřila také k vyjádření AGRO Aktivita. Uvedla, že pojem stálá střelnice je spíše vyjádřením trvalé způsobilosti k této činnosti, nikoli toho, že dané místo je trvale obsazeno touto činností s vyloučením všech činností jiných. Na území ČR jsou stovky střelnic, které jsou provozovány např. mysliveckými sdruženími, na nichž se střelí jednou za měsíc a také nemají žádnou změnu využití území. Využití pozemku p. č. X jako parkoviště zemědělské techniky nebo k odložení balíků sena či slámy je zcela legitimní a nijak nekoliduje s využitím tohoto pozemku i pro účely střelby. Tento pozemek není nijak upraven, nejsou zde žádné stavby, jeho označení za střelnici tak pouze vyjadřuje to, že jde o pozemek k danému účelu bezpečný. Tento pozemek je v katastru nemovitostí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

veden jako ostatní plocha-jiná plocha, což nijak nekoliduje s provozováním střelnice. Nemusí se tedy jednat o sportoviště či rekreační plochu, což platí tím spíš, že provoz střelnice je povolen maximálně 5 dní v měsíci. Takový provoz není ani stálý, ani nepřetržitý, jak uvádí žalobce. Podle AGRO Aktivita je postup žalobce v této věci dán patologickou percepcí závisti, opojením mocí a animální nenávistí k majiteli pozemku, který proti žalobci vede několik soudních sporů a téměř všechny vyhrává a i v budoucnu vyhraje, a to s mnohasettisícovým odškodněním. Ve svém správním obvodu má žalobce tři střelnice, které nejenže toleruje, ale otevřeně podporuje. Problém tak není ve střelnici samotné, jako v tom, kdo ji provozuje.

Posouzení věci

65. Přestože žaloba obsahuje formálně několik žalobních námitek, klíčový žalobní bod je tvořen námitkou nesprávného procesního postupu správního orgánu I. stupně, který nebyl napraven ani žalovaným při rozhodování o odvolání. Podle žalobce totiž bylo v projednávaném případě povoleno provozování střelnice, aniž by společnost Ariamed ke své žádosti předložila listinu prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici, která je podle § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních povinnou přílohou takové žádosti a která má mít formu příslušného povolení vydaného podle stavebního zákona. Žalovaný se naopak opírá o to, že bylo věcí příslušného stavebního úřadu, aby rozhodl, zda je nezbytné takové povolení vydávat. V dané věci přitom Městský úřad Horažďovice podle žalovaného nutnost vedení územního rozhodnutí neshledal, o čemž vyhotovil sdělení, které je součástí správního spisu. Takové sdělení pak lze podle žalovaného považovat za listinu ve smyslu § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních.
66. Soud především konstatuje, a nutno dodat, že mezi účastníky to není sporné, že v projednávané věci bylo správně aplikováno ustanovení § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních ve znění účinném do 29. 1. 2021, podle něhož: „*K žádosti o povolení k provozování střelnice je žadatel povinen připojit listinu prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici.*“ Správní řízení o vydání povolení k provozování střelnice bylo zahájeno dne 10. 1. 2020. Jedná se totiž o řízení o žádosti, které je dle § 44 odst. 1 správního řádu zahájeno dnem, kdy žádost došla věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. To se v posuzovaném případě stalo právě dne 10. 1. 2020. Skutečnost, že novelizace zákona o zbraních provedená zákonem č. 13/2021 Sb. povinnost předložení listiny prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici z okruhu povinných příloh žádosti vypustila, nemá tedy na meritum projednávané věci dopad. Článek II. bod 5. věta první přechodných ustanovení k zákonu č. 13/2021 Sb., totiž stanoví: „*Řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 119/2002 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*“
67. Lze konstatovat, že listina prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici byla v rozhodné době povinnou přílohou žádosti o povolení k provozování střelnice, a to vedle provozního řádu střelnice, ověřené kopie koncesní listiny provozovatele střelnice, pokud střelnice měla být používána k podnikatelským účelům, a výpisu z obchodního rejstříku, byl-li v něm žadatel zapsán. Tak byly tyto povinné přílohy upraveny v § 52 odst. 4 zákona o zbraních. Žádost je podáním, kterým se zahajuje správní řízení, což plyne z § 44 odst. 1 správního řádu. Z ustanovení § 45 odst. 1 správního řádu pak plyne, že žádost musí mít náležitosti stanovené v § 37 odst. 2 správního řádu a musí z ní být patrné, co žadatel žádá nebo čeho se domáhá; z § 45 odst. 2 správního řádu vyplývá, že žádost musí mít

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

předepsané náležitosti. Těmi se rozumí jak náležitosti stanovené samotným správním řádem, tak ale i případné náležitosti předepsané zvláštním zákonem (srov. KOPECKÝ, M. in KOPECKÝ, M., STAŠA, J. a kol. Správní řád. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2022, str. 239). Citované ustanovení pak upravuje postup správního orgánu, pokud ten shledá, že konkrétní žádost předepsanými náležitostmi nedisponuje: „*Nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).*“ Jelikož je žádost podáním účastníka řízení, který se domáhá vydání určitého rozhodnutí, je jeho povinností předložit správnímu orgánu žádost se všemi předepsanými náležitostmi. Z toho pak plyne, že je také jeho věcí, aby v případě, že předloží žádost, jež všechny předepsané náležitosti neobsahuje, tyto sám doplnil. Role správního orgánu je v tomto směru toliko nápomocná: v závislosti na závažnosti nedostatků a na zvláštní právní úpravě správní orgán buď pomůže účastníkovi odstranit vady jeho žádosti na místě (to bude možné v zásadě jen v případě vad odstranitelných „operativně“ na místě samém), nebo jej formálně vyzve k nápravě vady, poskytne mu poučení, jak má vady své žádosti odstranit a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu s poučením o následcích neodstranění vytknutých vad, přičemž může správní řízení přerušit. Správní orgán tedy zásadně za žadatele sám vady jeho žádosti neodstraňuje. Není proto oprávněn ani povinen sám opatřovat předepsané přílohy takové žádosti, tím méně snad pak za žadatele iniciovat příslušná správní řízení, jejichž výsledkem mají tyto přílohy být. Je však povinen posoudit, zda žádost byla předepsanými náležitostmi vybavena a náležitě na takové zjištění reagovat.

68. Z historického pohledu je dále možno připomenout, že původní znění zákona o zbraních upravovalo v § 52 odst. 4 písm. a) coby povinnou přílohu žádosti o vydání povolení k provozování střelnice „*kolaudační rozhodnutí příslušného stavebního úřadu nebo jiného úřadu, je-li potřebné podle zvláštního právního předpisu*“. Následně novelizací zákona o zbraních provedenou zákonem č. 229/2016 Sb., bylo ustanovení § 52 odst. 4 písm. a) změněno tak, že obsahovalo formulaci citovanou shora, tj. ve znění rozhodném pro řešení tohoto případu. Důvodová zpráva k zákonu č. 229/2016 Sb. (tisk Poslanecké sněmovny č. 677/0 z roku 2015) uváděla, že jde jen o formální, nikoli obsahovou změnu: „*Formální úprava textu upřesňující dosavadní ustanovení, neboť kolaudační rozhodnutí (resp. souhlas) nemusí být s ohledem na další postupy dle stavebního zákona ve všech případech zřizování střelnic vydáváno.*“ Jak už soud výše uvedl, další novelizace zákona o zbraních provedená zákonem č. 13/2021 Sb. povinnost přiložit k žádosti o vydání povolení k provozování střelnice v podobě listiny prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici zcela vypustila. Současně ale nově v § 52 odst. 5 písm. b) zákona o zbraních stanovil: „*Příslušný útvar policie si za účelem posouzení žádosti o povolení k provozování střelnice opatří vyjádření příslušného stavebního úřadu, zda lze danou nemovitost podle stavebního zákona užívat jako střelnici; to neplatí, týká-li se žádost povolení dočasné střelnice.*“ Jakkoli tato poslední uvedená právní úprava není rozhodná pro nyní projednávanou věc, umožňuje komplexně nahlédnout na vývoj úpravy zapojení stavebního úřadu do řízení o vydání povolení k provozování střelnice. Z něj lze vyvodit to, že dříve (včetně nyní posuzované věci) bylo věcí žadatele, aby ke své žádosti připojil listinu prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici, podle nyní účinné právní úpravy je již věcí správního orgánu vedoucího toto správní řízení, aby sám opatřil vyjádření příslušného stavebního úřadu. V obou případech se však jedná o způsob zapojení stavebního úřadu do řízení o žádosti o vydání povolení k provozu střelnice.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

69. Vyjde-li soud z premisy obsažené ve shora citované důvodové zprávě k zákonu č. 229/2016 Sb., pak je zřejmé, že pojem listiny prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici obsažený v § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních je neurčitým právním pojmem, který má zahrnovat jednak množinu možných veřejnoprávních povolení k užívání nemovitosti jako střelnice upravená stavebním zákonem, popřípadě i sdělení příslušného stavebního úřadu, že žádného takového povolení není v konkrétním případě třeba. Zcela bezpečně lze konstatovat, že tento neurčitý právní pojem nemůže být vyložen jako zahrnující toliko kolaudační rozhodnutí či souhlas. Takový závěr by totiž odporoval smyslu novelizace citovaného ustanovení zákona o zbraních provedené zákonem č. 229/2016 Sb., jenž tkvěl právě v úmyslu zákonodárce zahrnout do tohoto pojmu i výsledky dalších postupů dle stavebního zákona, které vedou k tomu, že v konkrétních případech nemusí být v případě zřizování střelnice vydáváno kolaudační rozhodnutí. V tom ostatně souhlasí i žalovaný (str. 3 jeho vyjádření k žalobě). Soud nemá žádných pochybností, že pod uvedený neurčitý právní pojem může být v konkrétním případě zahrnuto i územní rozhodnutí (územní souhlas), a to právě tehdy, pokud je jeho vydání v daném případě předpokládáno stavebním zákonem.
70. V tomto závěru se pak soud může opřít i o již dostupnou judikaturu správních soudů. Jde na prvním místě o rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové-pobočka v Pardubicích ze dne 20. 11. 2019, č. j. 52 A 51/2019-65. V odstavci 16 tohoto rozsudku je uvedeno: „*Pokud jde o polemiku žalobce o tom, jaká listina je míněna v ust. § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních, k tomu soud uvádí, že právě zákon č. 183/2006 Sb., stavební zákon, upravuje podle § 1 odst. 2 povolování staveb a jejich změn, stejně tak jako užívání a odstraňování staveb. Podle § 76 odst. 1 stavebního zákona pak lze umísťovat stavby nebo zařízení, jejich změny, měnit vliv jejich užívání na území, měnit využití území a chránit důležité zájmy v území jen na základě územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, nestanoví-li zákon jinak. Úprava stavebního řízení je pak obsažena v § 108 a následujících stavebního zákona, přičemž podle § 108 odst. 1 stavebního zákona se stavební povolení vyžaduje u staveb všeho druhu bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, účel a dobu trvání, nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak. Kolaudace je pak upravena v § 119 stavebního zákona.*“ Je zjevné, že tyto závěry jsou plně kompatibilní se závěry, k nimž shora dospěl Krajský soud v Plzni v této věci. Nadto je třeba uvést, že byly aprobovány i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2022, č. j. 3 As 13/2020-39. Ústavní stížnost, která byla proti jmenovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu podána, byla usnesením Ústavního soudu ze dne 23. 8. 2022, sp. zn. III. ÚS 2006/22, odmítnuta coby zjevně neopodstatněná. Stejně závěry pak aplikoval i Krajský soud v Hradci Králové ve svém rozsudku ze dne 31. 8. 2021, č. j. 30 A 74/2020-123, a rovněž i tento rozsudek byl následně aprobován rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2022, č. j. 6 As 294/2021-35, a rovněž Ústavní soud usnesením ze dne 15. 8. 2022, sp. zn. IV. ÚS 1781/22, odmítl ústavní stížnost směřující proti rozsudku Nejvyššího správního soudu jako zjevně neopodstatněnou.
71. Důvod, proč zákon o zbraních v § 52 odst. 4 písm. a) pracoval s obecnou terminologií tak reflektuje právě variabilitu postupů upravených stavebním zákonem, resp. jejich výsledků, které mohou v konkrétním případě na základě vyhodnocení konkrétního skutkového stavu představovat onu listinu prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici.
72. Za této situace je pak třeba pro účely dalšího vypořádávání žalobní argumentace od sebe odlišit dvě otázky: zda ta listina, o kterou se v projednávaném případě opírá napadené rozhodnutí stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vůbec může být listinou prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici ve smyslu shora podaného výkladu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

§ 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních. Teprve kladná odpověď na tuto otázku by otevřela možnost soudu zabývat se následně otázkou, zda v tomto případě také touto listinou skutečně byla. Toto rozlišení je nezbytné, neboť odpovědi na obě otázky jsou mezi účastníky sporné. Pakliže by však soud dospěl k negativní odpovědi již na prvou z nich, tj. že daná listina vůbec nemůže listinu ve smyslu § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních představovat, k posouzení druhé otázky by soud přistoupit nemohl. Napadené rozhodnutí by totiž nemohlo v soudním přezkumu obstát, neboť by rozhodnutí správních orgánů obou stupňů bylo nutno hodnotit jako zatížená závažnou procesní vadou způsobenou tím, že byla vydána bez toho, aniž by bylo respektováno ustanovení § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních. Bylo by pak věcí správních orgánů, aby se nejprve samy zabývaly otázkou, jak tuto vadu svého postupu odstranit, přičemž jejich rozhodnutí by následně podléhalo kognici správních soudů.

73. Z napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně se podává, že oba správní orgány považují za listinu prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici sdělení Městského úřadu Horažďovice ze dne 25. 10. 2020, č. j. MH/14332/2020, sp. zn. MH/13874/2020/OVÚP/Fl. Svědčí o tom i vyjádření žalovaného k žalobě (str. 3 dole). Ze správního spisu soud zjistil, že toto sdělení bylo správnímu orgánu I. stupně předloženo dne 9. 11. 2020 jednatelem společnosti Ariamed, MUDr. Markem Škantou. Jednalo se přitom o jeho reakci na výzvu správního orgánu I. stupně ze dne 21. 10. 2020, č. j. KRPP-6812-22/ČJ-2020-0305 IZ, kterou byla Ariamed coby žadatelka vyzvána k doplnění své žádosti o povolení k provozování střelnice Sedlečko – Stará Pískovna tak, aby obsahovala listinu prokazující její oprávnění užívat nemovitost jako střelnici, a to s výslovným odkazem na shora citovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové-pobočka v Pardubicích ze dne 20. 11. 2019, č. j. 52 A 51/2019-65. Skutečnost, že výzva nesprávně uvedla, že se jedná o Krajský soud v Hradci Králové, tedy bez označení jeho pobočky, na věci nic nemění, výzva totiž obsahovala správně identifikovanou spisovou značku uvedeného rozsudku. Problematictější je ale skutečnost, že správní orgán I. stupně závěry citovaného rozsudku interpretoval tak, že podle něj je třeba předložit *„stanovisko příslušného stavebního úřadu“*, přičemž konstatoval, že *„To znamená, že příslušný stavební úřad vydá kolaudační souhlas, nebo rozhodne, že kolaudační souhlas není třeba s ohledem na povahu střelnice.“*, což již je nutno hodnotit v kontextu se shora uvedenou citací z daného rozsudku jako poněkud zavádějící, protože správní orgán I. stupně zcela pominul, že kolaudační rozhodnutí či souhlas nejsou jedinou možností, jak požadavku obsaženému v § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních vyhovět. Jak už soud výše uvedl, ani žalovaný se nedovolává takového restriktivního výkladu.
74. Ve sdělení Městského úřadu Horažďovice ze dne 25. 10. 2020 se konkrétně uvádí, že daný správní orgán *„na základě Vaší žádosti sděluje, že k předmětnému záměru venkovní sportovní střelnice Sedlečko – Stará pískovna na pozemku p. č. X v k. ú. X – obec Nalžovské Hory za předpokladu splnění podmínek uvedených v žádosti (bez stavebních úprav, bez stavebních objektů) nelze dle stavebního zákona vyžadovat kolaudační souhlas ani kolaudační rozhodnutí.“*
75. Správní orgán I. stupně toto vyjádření akceptoval coby listinu podle § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních, přičemž svou úvahu ještě doplnil o konstatování, že ve věci nebylo ani nutné vést územní řízení, což vyslovil na základě stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 10. 6. 2019, č. j. 25209/2019-82. To přiložila společnost Ariamed již ke své žádosti a ministerstvo v něm dospívá k závěru, že je třeba odlišit situaci, v nichž se jedná o střelnici provozovanou trvale, od situace, kdy se jedná jen o činnost občasnou, nepravidelnou umožňující současně využití pozemků k původnímu účelu, přičemž jako příklad uvádí 11

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

celodenních střeleckých závodů do roka a trénink jednou týdně. Obě tyto situace mají dle ministerstva jiný vliv na území, což se promítá do závěru ohledně potřeby vydání územního rozhodnutí. Zatímco v prve uvedeném případě je na místě územní řízení vést, v posléze uvedeném pak nikoli.

76. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí v podstatě převzal závěry správního orgánu I. stupně, když rovněž odkázal na sdělení Městského úřadu Horažďovice, „*kde stavební úřad neshledal pro provoz předmětné střelnice kolizi s právními předpisy.*“
77. S tímto hodnocením věci se soud nemůže ztotožnit.
78. Správní orgány obou stupňů totiž vyhodnotily sdělení Městského úřadu Horažďovice nesprávně. Žalovaný tak učinil zcela flagrantně, když na straně 13 napadeného rozhodnutí uvedl, že stavební úřad neshledal pro provoz předmětné střelnice kolizi s právními předpisy. To však není pravda. Jak je patrné z citace jeho sdělení, Městský úřad Horažďovice se vyjádřil toliko k potřebě získat kolaudační souhlas či kolaudační rozhodnutí, přičemž svou negativní odpověď opřel o to, že v žádosti se nepočítá se stavebními úpravami ani stavebními objekty. Soud sice nemá k dispozici text samotné žádosti, kterou zřejmě společnost Ariamed stavebnímu úřadu adresovala, lze se však domnívat, že ta byla rovněž formulována čistě ve vztahu k nutnosti získat kolaudační rozhodnutí či souhlas. Právě tato možná rozhodnutí jmenovala výzva správního orgánu I. stupně k odstranění vad žádosti společnosti Ariamed ze dne 21. 10. 2020, a proto snad Ariamed stejně formulovala i žádost o stanovisko stavebnímu úřadu.
79. Podstatné však je, že právě proto, že se toto stanovisko zabývá toliko kolaudačním rozhodnutím či kolaudačním souhlasem, nemohlo ve správním řízení splnit roli listiny prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici ve smyslu § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních. Jak už soud totiž shora dovodil, obsah tohoto neurčitého právního pojmu se nevyčerpává kolaudačním rozhodnutím či souhlasem, což ostatně uznává i sám žalovaný. V úvahu tu totiž přichází především také územní rozhodnutí či souhlas. O nich však sdělení Městského úřadu Horažďovice vůbec nehovoří. Nelze proto na jeho základě dospět k závěru, že územní rozhodnutí či souhlas nebyly v daném případě relevantní listinou ve smyslu § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních. Tím méně lze na jeho základě učinit závěr, že Městský úřad Horažďovice neshledal pro provoz předmětné střelnice kolizi s právními předpisy, jak uvedl žalovaný. Nic takového se v tomto sdělení neříká.
80. Soud je pak přesvědčen, že tento nedostatek nemohl být zapraven ani odkazem na stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 10. 6. 2019 nazvané jako „Podnět k přezkoumání povolování střelnic v ČR“. Jakkoli proti tomu, že bylo podkladem pro vydání rozhodnutí nelze podle názoru soudu nic namítat, je třeba jej v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu hodnotit pečlivě tak, aby z něj byly vyvozovány jen ty závěry, kterým poskytuje svým obsahem oporu. Především je tedy třeba vyjít z toho, že samo ministerstvo v úvodu této listiny konstatuje, že jde toliko o vyjádření v obecné rovině, přičemž nemá ambici jakkoli zasahovat do působnosti stavebních nebo jiných úřadů. Nejedná se o závazný právní názor ani názor, který by byl vyslovován ve vztahu ke konkrétní věci.
81. Soud tedy souhlasí s tím, co o tomto podkladu konstatoval žalovaný v napadeném rozhodnutí: nemá žádnou právní závaznost a jde toliko o odborný názor. Se žalovaným však již nelze souhlasit potud, pokud uvádí, že správní orgán I. stupně mu věnoval náležitou pozornost. Pod takovým konstatováním si lze představit, že správní orgán I. stupně hodnotil tento podklad v intencích právě řečeného, totiž jako jeden z mnoha

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

představitelných nezávazných obecných odborných názorů na konkrétní právní otázku. Akceptace takovýchto závěrů v konkrétním případě, ba jejich přímé použití na řešenou věc, by vyžadovala argumentaci, která by přinejmenším osvětlila, z jakého důvodu považuje správní orgán právě tento odborný názor za nejpřesvědčivější, tedy proč je třeba mu dát přednost před jinými možnými výklady apod. V tomto směru nemůže stačit pouhý odkaz na autoritu ministerstva coby ústředního správního úřadu, do jehož gesce příslušná problematika spadá, neboť ani v této pozici není ministerstvo nadáno pravomocí podávat obecný a závazný výklad právních norem (což samo ministerstvo v tomto podkladu zdůrazňuje).

82. Správní orgán I. stupně však ve svém rozhodnutí ze stanoviska ministerstva vyšel v podstatě nekriticky, když odkazem na něj vypořádal námitku žalobce, podle něhož mělo ve věci proběhnout územní řízení a listina prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici ve smyslu § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních měla mít právě podobu rozhodnutí o změně využití území. Správní orgán I. stupně se spokojil toliko s tím, že reprodukoval názor ministerstva, podle něhož pokud je provoz střelnice jen občasnou činností a součástí střelnice nejsou žádné stavby a terénní úpravy, ke změně ve využití území nedochází. Pokud jde o aplikaci obecného názoru ministerstva na skutkové okolnosti zjištěné ve správním řízení, lze uvést, že správní orgán I. stupně zkonstatoval, že i pozemky pod střelnicí Sedlečko – Stará Pískovna „*nadále slouží svému účelu (zemědělství, lesnická činnost apod.)*“ a „*jejich využití pro odlišný účel (sportovní střelba) je omezeno jen dočasně (viz provozní řád střelnice – v daném případě jeden všední den v týdnu a další libovolné tři dny v měsíci dle potřeb provozovatele, vždy od rozednění do soumraku, maximálně však od 08.00 do 22 hod.)*“.
83. Nejenomže správní orgán I. stupně opomněl uvést, z čeho konkrétně tyto své závěry dovozuje, když sice uvádí, že pozemky pod zřizovanou střelnicí nadále slouží svému účelu, ale ten ani sám nekonkretizuje, neboť se spokojil s demonstrativním uvedením zemědělství, lesnické činnosti „apod.“, takže není jasné, zda si vůbec ujasnil, jakému konkrétnímu účelu tyto pozemky v dané době sloužily, natož aby představil svou úvahu, jakým způsobem má tedy být zachování tohoto účelu zajištěno i při provozu střelnice. Současně však také není možno přehlédnout diskrepanci mezi samotným názorem ministerstva, o nějž své závěry správní orgán I. stupně opírá, a skutkovými okolnostmi daného případu. Ministerstvo totiž svůj odborný názor o nepotřebnosti územního rozhodnutí opírá o předpoklad „občasné, nepravidelné činnosti umožňující současně využití pozemků k původnímu účelu“, přičemž za příklad takové občasné nepravidelné činnosti uvádí 11 závodů do roka a tréninků jedenkrát týdně, v ostatní době pak zemědělská nebo lesnická činnost. Dle provozního řádu střelnice Sedlečko - Stará Pískovna, který je obsažen ve správním spise, se přitom počítá se střelbou jeden všední den v týdnu a libovolné tři dny v měsíci dle potřeb provozovatele. Zatímco tedy ministerstvo hovoří o celkovém využití pozemků ke střelbě v délce 11 + 52, tj. celkem 63 dní, v posuzovaném případě bylo povoleno provádět střelbu v 52 + 36, tj. celkem 88 dnech. Rozdíl tedy činí plných 25 dní, což je značný rozdíl (o takřka 40 %), uvažuje-li soud o správním orgánu predikovaném dalším využití pozemků k „zemědělství, lesnické činnosti apod.“. Tento rozdíl proto nelze přejít pouhým mlčením, ale je třeba jej zahrnout do relevantních úvah správního orgánu.
84. Pokud tedy správní orgány mínily z obecného odborného názoru ministerstva vyjít, nestačilo, že na něj prostě odkázaly. Jeho aplikace by vyžadovala, aby bylo postaveno na jisto, do jaké míry jsou v něm uvedené předpoklady shodné se situací, která panuje

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

v posuzované věci. Pokud by byly zjištěny rozdíly (a ty v nyní řešené věci zjištěny byly přinejmenším, pokud jde o rozsah povolované doby k provádění střelby; otázka zachování současného účelu, k němuž pozemky slouží, zůstala však v řízení spíše neobjasněná, jak je uvedeno výše), bylo povinností správních orgánů představit svou přezkoumatelnou správní úvahu, z jakých důvodů mají za to, že i za dané situace lze z daného názoru ministerstva vyjít. To však správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí neučinil.

85. Jestliže tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že správní orgán I. stupně věnoval tomuto podkladu náležitou pozornost, nelze to vyložit jinak, než že se ztotožnil se způsobem, kterým správní orgán I. stupně argumentuje.
86. Nadto je také třeba upozornit, že ani žalovaný ani správní orgán I. stupně nejsou oprávněny autoritativně hodnotit, zda v daném případě mělo či nemělo proběhnout územní řízení. Tato otázka do jejich kompetence nespadá. Ačkoliv to žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 13) i ve svém vyjádření k žalobě uvádí, správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, které žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil, citoval pouze shora uvedené obecné stanovisko (jehož předpoklady však v posuzovaném případě částečně nebyly naplněny a částečně nebyly ani zkoumány), podle něhož „se [rozuměj v případě, o kterém obecně hovoří ministerstvo, pozn. soudu] o změnu využití území nejedná a stavební úřad není věcně příslušný k vydání povolení“. Celá situace pak ústí v paradoxní závěr, že žalovaný, který nepochybuje o tom, že není kompetentní posuzovat otázku nezbytnosti vedení územního řízení, potvrzuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jenž takové posouzení ovšem učinil. Takový postup zakládá vnitřní rozpornost závěrů žalovaného.
87. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí dovodil, že „*Je výlučně na příslušném stavebním úřadu, aby posoudil, zda a jakému procesnímu režimu podle stavebního zákona konkrétní stavební záměr podléhá.*“, pak se měl zabývat také otázkou, zda sdělení Městského úřadu Horažďovice, které žadatelka správnímu orgánu I. stupně předložila, skutečně obsahuje vyjádření příslušného stavebního úřadu, zda a jakému procesnímu režimu podle stavebního zákona daný záměr podléhá. Nemohlo by mu poté uniknout, že toto sdělení se zabývá výlučně potřebností kolaudačního rozhodnutí či souhlasu a otázku možného územního řízení zcela pomíjí (pravděpodobně proto, že se jej na ně nikdo ani neptal, k tomu viz výše). Jelikož sám žalovaný zastává názor, že listina podle § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních nemůže být představována ve všech případech výlučně kolaudačním rozhodnutím či souhlasem, což potvrzuje ve svém vyjádření k žalobě, musel by v takovém sám uzavřít, že žadatelka v daném správním řízení zkrátka listinu podle § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních nepředložila.
88. Právě proto, že ve správním řízení nebyla předložena listina prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici ve smyslu § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních, nebylo řádně postaveno na jisto, zda se má či nemá ve věci konat územní řízení: v takovém případě by bylo nutno coby tuto listinu předložit k žádosti o vydání povolení k provozování střelnice příslušné rozhodnutí (územní souhlas, územní rozhodnutí). Takový závěr však může v posuzované věci učinit jedině příslušný stavební úřad. Není věcí správních orgánů, aby za něj dovozovaly na podkladě obecného stanoviska ministerstva a sdělení Městského úřadu Horažďovice, podle něhož nebylo nutné vést kolaudační řízení, že nebylo nutno vést ani řízení územní. Ani Krajský soud v Plzni není t. č. v pozici, aby takový závěr nyní na podkladě spisu činil a předjímal tak posouzení věci stavebním úřadem. V tomto směru je třeba dát přednost příslušnému správnímu orgánu, aby vykonal svou pravomoc. To se

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ještě nestalo, neboť stavební úřad se dosud vyjadřoval pouze k eventuální potřebě kolaudačního rozhodnutí a souhlasu. Teprve až stavební úřad zaujme stanovisko i k dalším představitelným veřejnoprávním titulům upraveným stavebním zákonem, jež mohou v posuzovaném případě plnit roli listiny podle § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních, a to po řádném zohlednění všech atributů povolované střelnice, bude soud případně moci jeho závěr přezkoumat, bude-li k tomu vyzván prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí. V daný okamžik však takové posouzení ještě neproběhlo. Pokud by soud nyní takové posouzení učinil sám, atrahoval by si pravomoc, která mu nepřísluší.

89. Z těchto důvodů je nutno v projednávané věci vyvodit závěr, že napadené rozhodnutí nesprávně vyhodnotilo námitku, kterou v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně uplatnil žalobce, podle níž nebyla k žádosti o vydání povolení k provozování střelnice Sedlečko – Stará Pískovna připojena listina prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici, která podle § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních představuje povinnou náležitost takové žádosti. Soud dospěl k závěru, že taková listina skutečně nebyla k žádosti přiložena, neboť sdělení Městského úřadu Horažďovice ze dne 25. 10. 2020 takovou listinou být nemůže, a to ani při zohlednění stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 10. 6. 2019. Napadené rozhodnutí proto trpí vadou nezákonnosti, pro niž musí být podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušeno.
90. Soud tedy shledal důvodným již první uplatněný žalobní bod. Zabýval se proto otázkou, do jaké míry je vhodné, případně vůbec možné, věnovat se ostatním v žalobě vzneseným námitkám. Shledal přitom, že druhá žalobní námitka, ve které žalobce vznáší otázku, zda se listina prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici ve smyslu § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních, stejně jako zbývající žalobní námitky týkající se posouzení vlivů střelnice na konkrétní chráněné hodnoty, respektive převzetí stanovených podmínek do výroku rozhodnutí, jsou ve své podstatě uplatněny nad rámec prvního žalobního bodu, takříkajíc pro případ, že by soud první žalobní bod shledal nedůvodným. Jedině v takovém případě by mělo smysl řešit otázku, zda je listina, která byla v řízení předložena, tedy sdělení Městského úřadu Horažďovice, závazným stanoviskem či nikoli (a zda tedy bylo možno docílit jeho přezkumu cestou upravenou v § 149 správního řádu), respektive jak vyhodnocovat vlivy provozu střelnice na konkrétní zákonem chráněné zájmy.
91. Z toho důvodu je soud přesvědčen, že řešení těchto otázek by v daném případě bylo nyní předčasné. Nejprve totiž musí být správními orgány postaveno na jisto, zda v daném případě má nebo nemá být vedeno územní řízení (případně jiný stavebním zákonem upravený postup), či nikoli. Pokud bude muset být územní řízení provedeno, budou v něm příslušné zájmy zohledněny. Až případně, následně vydané rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k provozování střelnice, může být přezkoumáno soudem i optikou dalších námitek, které byly v žalobě uplatněny, ale jejichž vypořádání nyní by bylo pouze abstraktní. Soud proto již další námitky uplatněné v žalobě nevypořádal.

Závěr a náklady řízení

92. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Proto ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. výrokem I. tohoto rozsudku zrušil napadené rozhodnutí a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný v dalším průběhu řízení, jsa vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s., znovu rozhodne o podaném odvolání.
93. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: „*Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.*“ Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalobce, neboť napadené rozhodnutí bylo soudem zrušeno.

94. Přiznaná náhrada nákladů řízení je představována uhrazeným soudním poplatkem za podanou žalobu ve výši 3 000 Kč, odměnou za právní zastoupení žalobce po 3 100 Kč za 2 úkony právní služby: příprava a převzetí právního zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „*advokátní tarif*“) a sepis a podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, celkem 6 200 Kč. Dále dvakrát náhradou hotových výdajů po 300 Kč, celkem 600 Kč. Jelikož je zástupce žalobce plátce daně z přidané hodnoty, byla odměna zástupce za poskytnuté úkony právní služby a náhrada hotových výdajů navýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, tedy o 1 428 Kč.
95. Soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení za repliky ze dne 17. 8. 2022 a 1. 12. 2022, neboť tyto nepřinesly žádné nové skutečnosti pro projednávanou věc.
96. Ačkoliv je žalobce městem, nevystupuje v tomto soudním řízení v pozici, v níž by hájil výsledky své úřední činnosti. Jedná se navíc o menší město, u něhož nelze automaticky předpokládat, že je odborně vybaveno k uplatňování svých práv vlastními zaměstnanci. Za těchto skutečností soud neuvažoval o tom, že by žalobci nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení včetně nákladů spojených se zastoupením advokátem.
97. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).
98. Výrokem III. konečně soud rozhodl o náhradě nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. „*osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.*“ V projednávané věci soud osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neukládal, a proto jim ani nemohly žádné citovaným ustanovením předvídané náklady řízení vzniknout. Soudu zároveň nejsou známy žádné důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by osobám zúčastněným na řízení přiznal náhradu nákladů řízení. Soud tak výrokem III. tohoto rozsudku rozhodl, že osobám zúčastněným na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 29. března 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.